Catalunya

Fets diversos

Esfondrament d'una església a Sabadell

A l'església de Sant Fèlix de Sabadell ocorregué un important esfondrament, que ocasionà importants danys.

La paret de la façana, actualment en restauració, féu moviment i s'obrí una esquerda que en alguns indrets té l'amplada de mig metre.

Nombroses teules es desprengueren, junt amb maons i pedres, algunes de les quals aparen a parar als vidres de les cases pròximes, que disten una quatre metres.

El soroll que es produí en ocórrer l'esfondrament fou gran i causà molta alarma al veïnat.

Avisats els bombers, acudiren tot seguit al lloc del succés i treballaren amb molta activitat per retirar les runes dels carrers circumdants i per evitar que el trànsit per aquells llocs quedés interromput.

En evitació de nous esfondraments, l'arquitecte municipal ordenà que fos enderrocada una gran part de la paret.

Els danys que l'esfondrament ha causat al temple són de molta consideració. Les pèrdues es calculen en unes 250.000 pessetes.

L'església de Sant Fèlix fou incendiada en 1909, durant els successos de l'anomenada setmana tràgica.

Accident mortal

Ahir al matí, a l'estació de Secuita-Perafort, en la línia de Barcelona a Reus, la mula que tirava d'un carro donà una guitza al carreter, anomenat Jaume Oliva Sagarra, veí del poble d'Argilaga, que li produí la mort.

Carreter malalt

A la carretera de Llagostera a Caldes de Malavella fou trobat extenuat pel cansament i el fred el jove Joan Ribó, d'ofici carreter, veí de Barcelona.

A Caldes, on fou portat, se li prestaren tota mena d'atencions.

Troballa d'un cadàver

A la carretera de Basella a Manresa, terme municipal de Solsona, fou trobat el cadàver del veí d'aquesta darrera localitat Josep Soler, de seixanta-dos anys.

Se suposa que relliscà en un terraplè que hi ha en aquell indret i morí de fred.

Robatori en un tren

A l'estació de Morell els funcionaris de l'estació es donaren compte que havia estat desprecintat un vagó de mercaderies del tren número 125.

Practicat un reconeixement al vagó, notaren la falta de tres caixes de pernils de 25 quilos de pas cada una. S'ignora qui ha comès la sostracció.

Accident mortal a Querol

A Querol, en intentar el veí d'aquella localitat Josep Cunillera, de seixanta-cinc anys, casat, detenir una cavalleria que s'havia desbocat, fou arrossegat per ella durant un llarg trajecte.

A conseqüència de les ferides rebudes morí.

Accident de la circulació

A Tarragona i a la plaça de Prim, al baixar d'un autòmnibus en marxa, caigué Felip Santamaria i es causà diverses ferides, de les quals fou assistit al dispensari municipal.

* * *

A Blanes, quan es dirigia al treball, a la fàbrica Safa, l'obrer Manuel Ortajo, de vint-i-set anys, muntat en una bicicleta, en un encreuament de carrer fou atropellat per l'auto del servei públic que conduïa Jesús Gavira. El desgraciat obrer sofrí gravíssimes ferides. Fou recollit i traslladat a l'Hospital.

* * *

Un auto de la matrícula de Barcelona conduït pel xofer Manuel Romagosa en arribar a Girona, per evitar la topada amb un camió, es desviá de la carretera i anà a topar contra un arbre.

Resultaren ferides les tres senyores que ocupaven el cotxe, anomenades Mercè Garí Gimeno, Teresa Ametller Cros i Maria Bonet Garí, totes veïnes de Barcelona. Sofriren ferides de pronòstic lleu.

* * *

A Sant Joan de les Abadesses, en un pas a nivell del ferrocarril situat al camí de la masia Vilà, un tren atropellà el pastor Josep Sadurní Pujol, de seixanta-quatre anys, i el ramat que conduïa.

El vellet quedà mort a l'acte.

El tren atropellà i matà 22 xais del dit ramat.

LLEIDA

Collegi Oficial del Secretariat local

El dia 6 de gener vinent aquest Collegi celebrarà assemblea extraordinària, amb els següents actes:

1.—Donar compte a l'assemblea dels resultats dels plens del Collegi Central, del 26 al 29 de novembre darrer.

2.—Pallar definitivament el recurs de la senyora viduda del malaguanyat company Antoni Sumalla, secretari que fou d'Icona, que la Permanent del Collegi li denega el dret a percepció d'ajut de dol.

3.—Discussió i aprovació del pressupost del Collegi per a 1931.

4.—Proposicions que presentin els col·legiats.

A les onze, lliurament del pergamí atorgat en l'assemblea del dia 11 d'octubre darrer, de Soci d'Honor a l'Ilustre senyor don Ignasi de Inza, advocat de l'Estat, cap de la província.

A les dotze, conferència pública als salons de la Diputació Provincial pel soci d'honor senyor Inza, el qual descabdellarà l'interessant tema: "El secretari d'Ajuntament i l'autonomia municipal".

A la una de la tarda, banquet íntim a honor del senyor Inza, a la Fonda d'Agramunt.

OLOT

Concurs de pessebres

Heus ací la relació dels pessebres corresponents al concurs de 1930:

ARTISTICS

(Públics les tardes dels dies festius de Nadal a Reis)

Esteve Serrat Salvó (església parroquial), Josep Pla, Esgleiers, 7.

Josep Cases, Sant Ferriol, 9, primer.

Joan Boix i Turon, Sant Pere Màrtir, 20.

J. Amargant i Companys Excursionistes, Dolors, 13, segon. Hospital.

Lluís Rius, Mulleres, 10, entresol.

J. Serrat, Mulleres, 6, tercer.

J. Corcoi, Mulleres, 6, tercer.

Concepció Legares, Vilanova, número 11.

Celestí Devesa, Vilanova, 14, segon.

(*) Pares Caputxins.

Muntanyola. — Trailer. — Girgues, C. Vayreda, 26, segon.

Miquel Lloses, Fontanella, 22.

La Caritat.

Càndid Vinyeta, C. Serra Gisnesta, 1 (Casa Singer).

(*) Sala Vayreda.

(**) Centre Catòlic.

(*) Serafí Soler, Clivillers, número 2.

(*) Rafel Boada, Clivillers, número 1.

(*) Sndurní Brunet. — "La Llum del Pessebre": Aparició, Anunciata i Reis.—"Betlem sobre la *impressió del paisatge* ololí". Visió de Palestina; animat, popular i movible; d'infants, premiat en 1914.

Pares Carmelites.

(*) A Sant Francesc.

POPULARS

Germanes de Sant Josep. — Jaume Cases, Olm, 3. — Rafel Tané, Firal, 1. — Vicents i Ramon Jaume, C. Francesc Montsalvatge, 1. — Maria Guinart, Dolors, 13, primer. — Josep M.ª Pérez Oliver, Dolors, 15, segon.—Angelina Noguer, Sant Rafel, 16. — Esteve Escapa, Sant Esteve, segon. — Rafel Sans, Pardal, 14, segon. — Josep Puigdemont, Sant Ignasi, núm. 8. — Magdalena Selles, C. Vayreda. — Jaume Mané, Fontanella, 13.

D'INFANTS

(Poden visitar-se ordinàriament els dies festius d'onze a una)

Marian Traité, Salvador Jonquera, Miquel Mata, Germans Sala, *Lluís Colleli Mir, Joan Sol* Casadellà, Empar Legares, Jordi Vayreda, Maria del Tura Roura, Ricard Codina, Albert i Francisqueta Mané, Angel Cases, Sebastià i Natàlia Ralita, Joaquim Llongarriu, Joan i Maria Codina, Domènec Valls, Joan Barnada, Joaquim Planagumà, Francesc Xicoi, Antoni Guàrdia, Ignasi Freixes, Flora Noguer, Ramon Grabolosa, Albert Busquets, Joan Ralita, Germans Casabó, Josep M.ª Planà, *Germans Cases, Joan Maliran*, Carles Coromina, Josep Ponç.

(*) Fora de Concurs.

(**) Es prega als interessats *que vulguin fer tot seguit* les degudes reclamacions a les omissions que notin en aquesta llista.

IGUALADA

Una visita

L'obra de cultura de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvi constitueix una nova modalitat, ja definida i completament estructurada dintre la diversitat de les seves actuacions.

Les seves 17 Biblioteques públiques comporten un Cos de bibliotecàries, ja ben notable. Ara, aquestes funcionàries es proposen agrupar-se en un Institut de Bibliotecàries de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis, per a la constitució del qual *es reuniran* a Barcelona els dies 2 al 5 de gener vinent, durant els quals visitaran col·lectivament tots els organismes de la Caixa de Pensions.

Dintre els actes d'aquesta assemblea cal esmentar, perquè té un fort interès local, la visita de totes aquelles funcionàries a la Sucursal que té la Caixa a la nostra ciutat. La Biblioteca que hi ha instal·lada confirma amb el seu èxit insuperable com fou encertada la idea dels directors d'aquella Institució, de dotar les poblacions més importants de Catalunya d'una Biblioteca pública.

Aquesta visita a la nostra ciutat serà el dia 2, a la tarda.

ESCACS

DEL CAMPIONAT PENINSULAR D'ESCACS

El primer comentari que s'escapa de la nostra ploma en parlar del match Golmayo-Rey és que ha guanyat el *millor. En això no hi ha dubtes*, perquè fins Golmayo, en abandonar la setena partida, digué: "Cedeixo la partida *i el match*"; i dirigint-se al doctor Rey: "Heu guanyat molt bé" i... què caram!, els joves treballeu molt i *jo ja feia masses anys* que era campió."

Sense que ens hagi sorprès extraordinàriament la victòria del doctor Rey, nosaltres ja haviem dit des d'aquest mateix lloc, que esperàvem la victòria de Golmayo, i per cert no hem estat nosaltres sols que ens hem errat.

La causa de tot, o la major part, ha residit en què es desconeixia la força del doctor Rey i per altra banda —i això sense voler restar mèrits a l'actual campió—, Golmayo està actualment desconegut, puix que ha *fet* jugades de principiant.

Així com el doctor Rey és un valor que puja, no succeeix el mateix amb Golmayo, sinó molt al contrari, que després de 28 anys d'ostentar el campionat, ha començat a iniciar ja des del Torneig de l'Exposició i el Torneig d'Hamburg, el seu descens, que ha confirmat en aquest match. I encara d'aquests Torneigs, cal recordar la resistència que oferí a Capablanca en el primer i les tres represes que necessità Alekhine per a vèncer-lo en el segon i, a més, la victòria *espléndida* que assolí damunt Andersen, de l'equip nord-americà. I, certament, hem errat; nosaltres i molts; i, malgrat tot, no podrà impugnar-se a desentrenament la seva derrota, perquè en vint-i-vuit anys havia passat molt llargues temporades sense jugar i era el mateix sempre. Sense anar més lluny, en el Torneig individual olímpic de La Haia (1928), que era un torneig de campions nacionals, es classificà en quart lloc, havent obtingut victòries molt meritoses com sobre Mattisson, campió del món amateur, i taules amb Euwe i Przepiorka, *primer i segon* respectivament.

Aquests meritosos resultats són dels darrers en què Golmayo se situa a l'alçaria seva. Podriem també parlar del torneig celebrat recentment a Madrid, en el qual prengueren part els millors jugadors madrilenys i guanyà Golmayo, emulant sols dues partides. Però això, si bé és de segon pla, era prou per a creure que estaria entrenat i continuaria essent el mateix de sempre. Per altra banda, si s'havia mantingut durant vint-i-vuit anys en pla de força tan gran que fins en la classificació dels quinze primers mestres mundials s'havia inclòit Golmayo, tot feia pensar que els resultats mediocres que havia obtingut serien transitoris, i que bé podia continuar essent tan fort jugador quan ho havia estat durant 28 anys.

Del doctor Rey tothom sabia que era un mestre estudiós, això sí, molt estudiós, i que per aquest motiu se'l considerava el primer teòric d'Espanya. Nosaltres ja *féiem* ressaltar la dificultat en què això collocaria Golmayo, puix ja plantejárem el problema de si podria remuntar l'avantatge que el doctor Rey obtindria en l'obertura.

Hem dit abans que el valor del doctor Rey era una incògnita, i tothom sabia igualment que des del Torneig Internacional de l'Exposició no *havia* jugat cap partida i que el seu entrenament era purament i únicament teòric. Nosaltres teníem, de totes *maneres, un punt de referència*, i era les tres partides que no s'ha dit vulgat que havia jugat a mitjans del mes passat amb Rafael Doménech, excampió del Club Barcelona i escaquista de sobres conegut. Donc bé: el resultat va ésser d'una partida guanyada per cadascun i l'altra taules. Doménech és un jugador que no juga actualment, però que, malgrat això, està al mateix nivell escaquista que Vilardebó, Soler, Ribera, etc. Encara que pel que diem el considerem com un excellent jugador, no tant, però, perquè "abans" del match el consideréssim com un rival de l'alçaria de Golmayo. I la deducció és lògica i senzilla, i la deixem al mateix lector que la faci.

Així és que, en llançar el pronòstic, no el *férem* imposats per la fama de Golmayo, sinó que fou pensat i sospesat curosament.

El doctor Rey no ha demostrat, però, estar solament a gran alçaria d'obertures, sinó que tant els mitjos de partida com els finals els ha conduit amb sorprenent mestria, jugant sempre amb una gran despreocupació i sang freda, *mai imposat* per la fama del seu rival.

En canvi a Golmayo li succeí el pitjor, i va ésser perdre les dues primeres partides, de la mateixa manera que ha estat el millor per al doctor Rey. Aquest ha jugat ja des del primer moment amb avantatge i amb la tranquil·litat que donen dos punts a favor *i amb l'evidència que el batre a* Golmayo no era cap impossible, i, verdaderament, és un factor d'ordre moral gens menyspreable.

Deixant a part totes les considera-

Obres completes de Joan Maragall

VOLUM VII

PROLEG

"Pocs han copsat tan profundament la consciència de l'ànima catalana com En Joan Maragall; pocs han arribat a endinsar-se d'una manera tan exacta en el seu examen íntim, en la seva observació penetrant. Ell va definir-ne encertadament l'essència i el caràcter peculiar; ell va assenyalar, amb precisió, les millors qualitats i les tares pitjors del nostre poble; ell va debellar prejudicis del nostre poble; ell va debellar fredelment, amb tota l'eloqüència de la seva veu inspirada i plena de prestigi, els nostres defectes morals més greus, propugnant-ne amb apostòlic ardor la necessària esmena.

L'esperit de franquesa i l'amor a la llibertat, com a notes fonamentals d'aquesta ànima catalana "adusta i clara", el caràcter laboriós i *expansiu* del nostre poble, la seva manca del sentit de comandament i de disciplina i la seva deficiència així mateix d'esperit contemplatiu, són posades de relleu per Maragall en el seu article *El alma de Cataluña, que és una* palesa mostra de la perspicàcia dels seus punts de vista en ordre a la nostra psicologia col·lectiva.

Però aquesta ànima catalana la troba Maragall tacada en part d'algunes desagradables sutsures, contra les quals féu sentir la seva veu excepcionalment indignada. "Sols en dues ocasions—ha dit Miquel S. Oliver—perdé Maragall la serenitat de forma i el to benèvol que li era connatural; / llavors aquell mateix ram d'olivera que semblava pòrtar a la mà com una invitació i un símbol, va servir-li de flagell implacable, fiblant-lo sobre l'esquena dels corruptors i dels corruptors del poble. Fou quan pledejant *Por el alma de Cataluña* va aixecar-se irat contra l'esperit de pardalla que *ell* considerava un cors / un aprobi de la raça, i contra el malparlar, que considerava també com una afronta i un serell d'esclavitud. Sí; en aquell article *Por el alma de Cataluña* En Maragall va donar-s'hi tot, amb el seu daler de purificació constant, amb el seu odi al fals positivisme, amb el seu avorriment de la "gatada" i la broma antipoètica que amb el pretext de divertir la gent, cega les fonts de l'emoció i deixa el poble capat o impossible per a les més sagrades i pures fruïcions de la bellesa. Aquest era per ell l'enemic: el gent d'inversió de les coses ideals, àdhuc amanerades i falses; la pardàrasi caricatural o la rebentada salvatge, que unes voltes es manifesten grollerament i a les clares en forma d'entremesos de sabater, i altres vegades es disfressen d'espiritualitat, convertides en transcendent i pretensiós humorisme. Ell hi veia en *tot això com una confessió d'impotència* i com una revenja d'esclaus, escarnint els costums patricis i fent-ne befa, per allò de què l'art i la poesia, durant dues llargues centúrles, ens havien vingut de fora i, no tenint-ne nosaltres de propi, ens complavíem baixament en ridiculitzar i deprimir tan molestoses superioritats".

Cal tenir present l'ambient de barroeria contra el qual lluità noblement En Maragall per a *còmprendre* amb més claredat la seva altissima vàlua, així com la qualitat i la valentia del seu magisteri, que fou contemporani i connex amb el del Dr. Torres i Bages i el de Prat de la Riba, els quals tant treballaren també *en aquella* mateixa època per enlairar l'esperit català i donar-li una sòlida i honesta formació.

Vivint enmig d'una societat poc afinada, que avui encara deixa tant a desitjar, Maragall *no es contaminà* pas; ans al contrari, reaccionà a cada moment d'una manera viva contra el vulgarisme que tant ha *perfudicat* el nostre poble. Inspirat pel seu gran amor a les coses i a l'esperit de la terra pròpia, impulsat per la seva innata distinció espiritual, estimulat pel seu noble daler de perfecció, Maragall superà en tot moment les petiteses i vulgaritats de l'instant, s'enlairà a una *visió superior i més amplà* de les qüestions de l'hora, i en moltes ocasions, enmig de circumstàncies agudes, digué, no sense energia i sempre amb una gran dignitat, la paraula justa i oportuna.

Així Maragall no solament representa una sublimació espiritual del catalanisme, depurat de qualsevol mena de mesquineses i de carrinconeries, sinó que, a més, per ell mateix, com un cas exemplar, constitueix una magnífica vindicació de Catalunya, acusada de mediocritat. Escoltem novament en aquest punt paraules justíssimes de l'Oliver. "Dic que [Maragall] ha estat la vindicació i fins i tot la revenja de Catalunya, perquè, nó d'ara, de molt lluny i de molt vell es ve parlant de la seva incapacitat per a l'alta vida de l'esperit i per a les especulacions pures i desinteressades de l'intellecte. I fins aquells que es proposen fer-li justícia o es colloquen en una posició de benvolença, reconeixenti-li aptituds pràctiques, sentit econòmic, austeritat de costums, neguen-li la còndició de país dotat per a la cultura ideal, com *si el nostre* poble no pogués passar de les aplicacions concretes i tècniques, ni remuntar el vol fins a l'esfera del *transcendent i absolut. D'això se n'ha* fet un estigma històric quasi paral·lel al de la famosa *poverta avara* dels dies de l'Alighieri; i no fa gaires anys que en ple Parlament espanyol, i en la solemnitat d'una discussió que era la topada de dos esperits secularment divorciats, fou escupida al rostre de Catalunya i de tots nosaltres la condensació biliosa d'aquest judici: "*Mediocres—es deia—, no sois més que unos mediocres*"; sense recordar que, en aquells mateixos moments, floria a Catalunya la més alta espiritualitat, la forma de sensibilitat humana més exquisida i perfecta que pogués alesshores envanir-se cap poble modern. Cerquem en totes les nacions i entre tots els contemporanis d'En Maragall una existència més noblement orientada, un exemple d'esperitor més deficat, com els elevació moral més sostinguda. Jo no la sé veure. Reconec en altres més extensió, per ventura major fondària, o un sentit del món i de les flaqueses humanes més punyent i maligne; *major* puresa, no".

Puresa i optimisme, amor pregon a la vida i a la bellesa i anhel generós de millorament espiritual, excellent intuïció, crítica i admirable bon seny a fany de justícia i amplitud de sentiment humà, notes són aquestes que ressalten en el conjunt dels articles *maragallians integradors d'aquest* vòlum: i entre totes elles, com un *leitmotiv* constant, la devoció a Catalunya i a la llengua catalana.

Maragall proposava a Catalunya, com a orientador de la seva vida, un fi ideal; per a ella desitjava la *missió* més noble. "Veieu—deia—a Sant Jordi vestit de blanc: Catalunya ha de *vestir-se de puresa*: veieu l'espasa espurnejanta: Catalunya ha de marxar constantment armada amb quelcom fort i *lluminós que enlluerni els* monstres abans de ferir-los; mireu el monstre amb el qual batalla: Catalunya ha de combatre i vèncer tot ço lleig i devorador que trobi en el seu camí, sostraient-se per la força d'una gran fe a l'eapant que l'*allimenta* fent-se-li tributari; vegeu la donzella redimida: Catalunya ha de salvar tota bellesa que es rendeix a *ésser devorada* per la impuresa, tot bé que plora impotent davant del mal que bramula amb la força de la injustícia. I després ha de seguir serenament el seu camí cap a l'altura, disposada a repetir a cada moment la seva proesa".

¿Es podria trobar, tal vegada, una *més excelsa aspiració collectiva*? ¿Podria, per ventura, ésser predicada al nostre poble una orientació més enaltidora? *Ah!, si seguíssim i visquéssim* en tot el seu sentit les paraules nobilíssimes adreçades per Maragall al nostre poble, ben segur que "per damunt de les nostres divisions superficials, de les nostres passions de parcialitat, del nostre *trac, ens inspiraria* a tots una sola inspiració i s'alçaria sol i triomfant el català pur. I no hi hauria altra victòria que la d'aquesta terra que és el nostre cos i la d'aquest esperit català en el que viuen gloriosament els *nostres pares* i pel que *viurem* nosaltres en la glòria dels nostres fills".

Heus aquí contingut en aquestes altíssimes *paraules exemplars* de Maragall el sentit de totalitat i de perennitat amb què ell veia Catalunya: heus aquí el vivíssim sentiment d'unitat que tantes vegades va impulsar-lo a fer sentir la seva veu plena d'ardiment ciutadà, amarada de *sa patriotisme, intentant* imposar el respecte degut als homes *representatius* de la nostra terra, fossin del color que fossin, i fer callar els detractors llurs, fautors malaventurats de discòrdies incívils, fomentadors obcecats de danyoses i injustificades rancúnies.

Maragall destestava la turbulència obscura i sentia horror a tot el que, segons expressió seva, enterboleix la font de la vida. "No és de l'agitació —deia ell— del que abomino, tan fecunda com és a vegades: no és tampoc de la passió, tan bellament humana, ni del dolor, ni de la lluita i el seu esforç; no de ço que fatiga, ni del que fa sofrir, ni del que crema i consum, ni de ço que mata; sinó del que enterboleix: de l'odi, de l'ira, de l'enveja *i de tot interès baix*." Per això condemnava l'odi *polític*. "En veure —deia— els seus estralls en les polèmiques de la premsa, en els discursos dels mitings i en els *debats* parlamentaris, l'ànim s'afligeix i és enterbolit en la seva font més recòndita, perquè són els seus tresors més sagrats, els sentiments de Déu i de pàtria i de justícia, els que veu embolcallats en onades d'odi, a mercè de frases, de crits, d'*insults i de les baixes* passions personals que amb ells són remoguts i s'aixequen." Cert que els esperits estan tan avisats —prosseguia Maragall— "que arriben a complaure-s'hi com en un combat de gladiadors, i creuen que l'evolució social troba en tals combats la seva marxa més segura, que tota idea gran ha de prosperar d'aquesta manera i que la política no és més que això". "Però —afegia— el que estima més la permanència d'una llum tranquilla en la seva ànima que no pas l'aparent exgència del moment, esquiva de participar en tals turbulències; no que es negui a prestar aquella llum seva, gran o petita, a la incessant recerca humana; no que negui el seu cor a les santes passions, ni el seu braç a les grans lluites; però de tal manera que la llum sigui perservada dels vents, el cor de tota baixesa, i que el braç sàpiga ferir si convé, però sense odi. *Perquè cal considerar abans la victòria definitiva o la immediata; i, ai! si un dia ens trobéssim amb què, derrotada la roó dels adversaris, haguéssim perdut també la nostra en la victòria. Millor serà lluitar de tal manera que sigui salva la de tots i pereixi solament aquella aparença de la de cada un que fos causa de l'enverinament en la lluita.*"

Així Maragall, inspirat en aquests nobilíssims sentiments, fits els ulls en *l'ideal i animat per ell*, havent adquirit la serena consciència de la pròpia passió —usem aquí també una expressió seva—, sabé donar en dies de confusió la nota exacta i definitiva i les seves paraules conserven encara una valor d'actualitat, perquè no foren llançades a capricci i per impuls incontrolat d'un moment, sinó que varen ésser reflexionades i sospesades segons un criteri lliure de prejudicis, ponderat i ple de sentit pràctic. *Maragall —ha dit Joan Alcover*— era un vident, no un visionari; posseia un equilibrat organisme intellectual i moral que sabia preparar amb l'observació i el raciocini l'alta visió de les coses; sabia, amb les eines als seus facultats poètiques, sentir i pensar i desentranyar els problemes de la realitat essencialitzant-la. "Era Maragall —segueix dient Alcover— l'home exquisit, l'home complet, l'home poeta, i la poesia revivant la lluminositat de la seva reflexió, nimbant la seva figura, perfumant tots els aspectes de la seva personalitat, idees, *actes, sentiments*, paraules, li donava com a escriptor, com a ciutadà, com a patrici, com a fill*ósof*, un poder d'atracció i una influència extraordinària."

Aquest era l'home egregi que en época de discussió fortíssima sobre el catalanisme, en el moment de la ruda topada i de la lluita ardent entre la nova concepció política de la Catalunya reivindicadora i la vella rutina de l'uniformisme burocràtic i del parasitisme depauperador de l'Estat, sorti a la palestra i dé la manera més noble i més sincera, lliure de partidismes estrets, exempt de sectarismes i d'obcecacions, enlairant-se per damunt de les passions enfurismades, deliensà decididament el catalanisme i el beneficià amb tota la força considerable de la seva energia espiritual i del seu prestigi.

I ¿què era, per a Maragall, el catalanisme? Segons ell, el catalanisme és, en el fons, una qüestió de sentiment, i aquest sentiment respon a un esperit collectiu actual ple d'idealitat, anhelós de renovació, animat d'un *sentit diferencial*, basat en un complex d'antecedents i de raons múltiples, i al qual pertoca realitzar una missió pròpia. En síntesi, el sentiment catalanista és fonamentalment per a Maragall, com ho és per a Oliver, una discrepància entre el concepte de la vida pública i l'ideal de civilització d'una i altra Espanya; és el moviment catalanista "un amor i un afany de la vida; un horror i un fugir de la mort", la qual, per al cas, *va aparellada* amb el vell esperit de l'Espanya morta, representada per l'Espanya oficial. Heus aquí el dualisme anguniós, el conflicte tràgic assenyalat per Maragall: l'esforç per la creació d'una pàtria nova, que és el daler del catalanisme, topa amb l'oposició aspra d'una tradició hegemònica, decrèpita pa i desacreditada. I sonen alesshores aquelles paraules impressionants de Maragall que mostren cruament una dolorosa i terrible situació: "Aquí hi ha quelcom viu governat per quelcom mort, perquè ço que és mort pesa més que ço que és viu i ho va arrossegant en la seva caiguda cap a la tomba."

Però no és pas Maragall un esperit pessimista; ell, per damunt dels diversos perills d'un i d'altre costat que amb aguda lucidesa assenyala, sent el catalanisme com una gran esperança positiva i li marca l'únic camí raonable, malgrat estigui sembrat de dificultats, que ha de seguir per a realitzar la seva *missió* salvadora. Maragall, amb la seva visió de la magna unitat peninsular estructurada a base federativa, amb la seva concepció ibèrica, germana de la de Prat de la Riba i d'altres pensadors illustres, ofereix al catalanisme un ideal de grandesa, i li recomana així mateix la funció ampla i generosa que ha d'acomplir en la reconstitució d'Espanya, contribuint a integrar-la en la vida moderna. El catalanisme "ha d'ésser heroic i la seva primera heroicitat ha d'ésser la més gran: vèncer-se a si mateix: vèncer l'impuls d'apartament amb què nasqué, vèncer els seus rancors i les seves impaciències". Així Maragall vol ennoblir la nostra causa, convençut que és per la superioritat aconseguida mitjançant un treball amorós que obtindrem la victòria. No cal lligar-se a grans programes integrals; ni és agitant desenfrenadament les passions com el catalanisme avançarà en la seva realització fecunda i podrà enlairar el nostre poble, "aquest poble per al qual cal tot s'ha de fer en pau, *si sé'l vol educar en fortalesa*".

Sentiments de fe, d'optimisme i d'amor, són els fonaments del catalanisme d'En Maragall que sobresurten a cada moment en les planes d'aquest volum. Mai una visió estreta, mai una idea mesquina, mai una opinió a flor de terra no apareixen en aquestes pàgines, en les quals domina per damunt de tot la *nobilíssima* preocupació de l'eximi escriptor, de salvar l'ànima de Catalunya i d'enlairar l' *dignificar* l'idioma propi que n'és el símbol exccels i l'expressió vivent.

F. VALLS I TABERNER

En tiempo de Grippe

Cuando se sienta con fiebre, dolor de cabeza, *catarro de nariz*, sensación de cansancio y desfallecimiento general como si hubiese sido *apaleado*, debe temer a la Grippe, pues son sus síntomas. Entonces lo mejor es meterse en cama y abrigarse, bebiendo lo más rápidamente posible unos dos litros de Boisson Blanche del Abat Magnat. Gracias a este excelente remedio se obtiene un sudor copioso. Las toxinas de la sangre son expulsadas al exterior, restableciéndose el estado normal al siguiente día. En todas las Farmacias se vende a Ptas. 5,1 el frasco para hacer un litro de Boisson Blanche del Abate Magnat.

La vida social

LA DESCARREGA D'UN VAIXELL CARREGAT DE FUSTA

Ahir a migdia va estar al Govern civil l'advocat del receptor d'un vaixell carregat de fusta que no pogué ésser descarregat per no pertànyer a la Cambra Sindical de la Fusta.

La visita del dit lletrat tingué per objecte veure de trobar una fórmula per tal de poder efectuar el desembarcament de la càrrega.

* * *

Davant del jutge especial nomenat quan la vaga general de novembre declararen alguns testimonis i quatre ferits que han estat donats d'alta.

El mateix jutge ha decretat la llibertat, mitjançant fiança de mil pesetes, del processat Valentí Martín Escamilla, que *fou detingut* quan es tretz que la força pública va disparar a la plaça de Sepúlveda.

NO OBLIDEU

Els que aneu a Paris que trobareu

LA PUBLICITAT

a tots els quioscos dels Grans Boulevards, de la Place de la Republique a al Madelaine

A la Place de la Bastilla.

A la Place de Saint Michel (costat Metropolita)

Al Boulevard Saint Michel

Al Boulevard Sebastopol.

I a tots els grans quioscos de Paris

ADVERTIMENT

Advertim a les persones a les quals interessi la publicació immediata de les notes que ens envien que els originals han de dirigir-se tots a la Redacció, Corts Catalanes, 589, principal, abans de les nou del vespre. Els que ens arribin més tard d'aquesta hora o vagin adreçats a la impremta del diari, Barbará, 11 i 13, no seran publicats fins al cap de quaranta-vuit hores

Els telèfons de

LA PUBLICITAT

són els següents:

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ

14014

TALLERS D'IMPREMTA

19603

Carrer de Barbará, 11 i 13

ESPAI RESERVAT